Σὺ τὸ φῶς καὶ τὴν ἡμέρα
Καὶ τὴν νύχτα μᾶς προσφέρης.
Σὺ ὦ σὺ τὸν ἄρτον φέρεις
Σ' τὸν πτωχὸν ὅστις πεινᾶ.

—

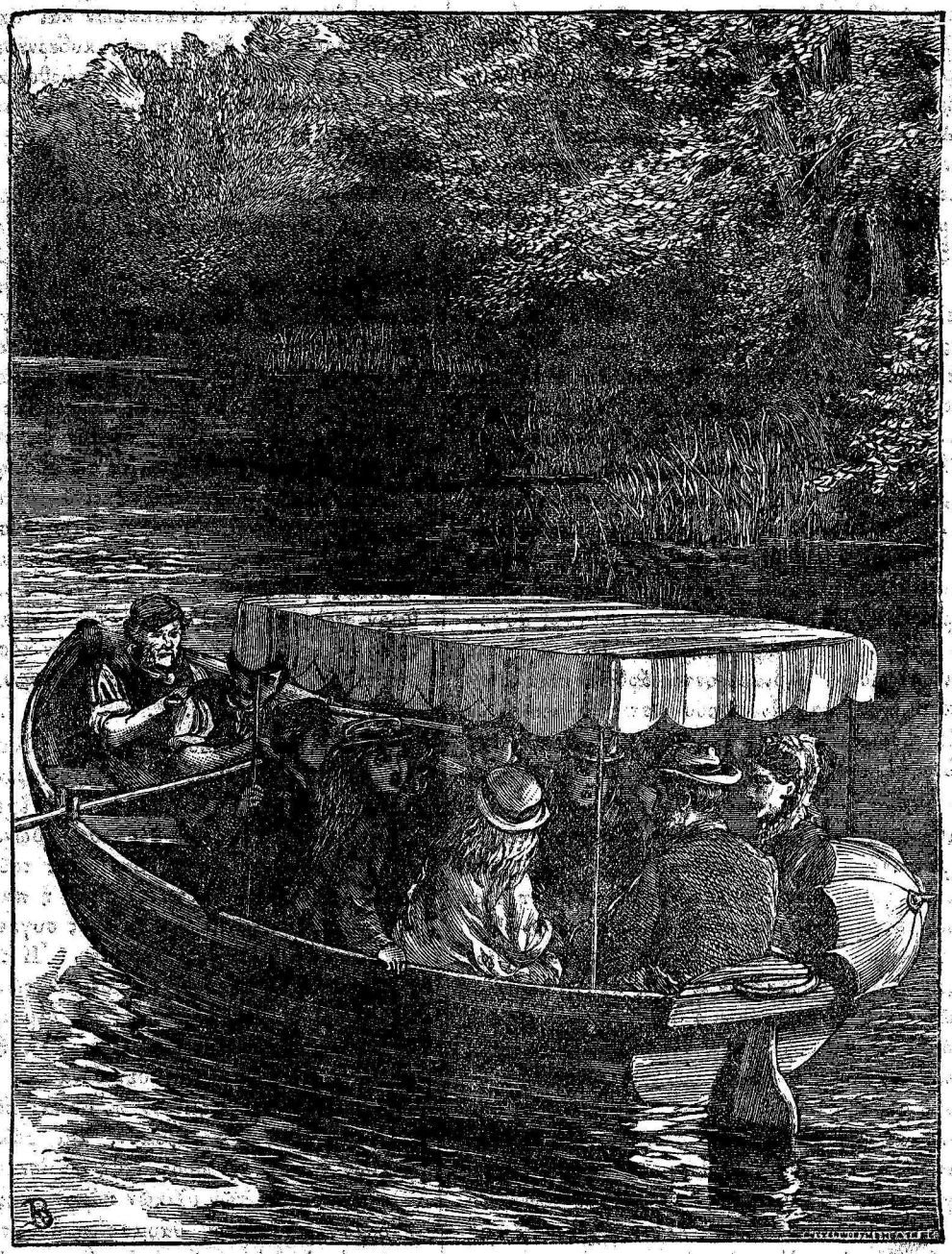

Εν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης
Σοὶ προσφέρομεν δεήσεις
Πλάστα μοὶ τὰς ἀποθήσεις
Πρὸς ἐσὲ ἀφιερῶν!
Μεθ' ἡμῶν πᾶσα ἡ πλᾶσις
Γῆ, καὶ θάλασσα καὶ πλᾶσμα
Ὅλα ταῦτα μὲ ἓν ᾶσμα
Ὦ Θεὲ σὲ εὐχαριστοῦν.

Ν. ΙΓΓΛΕΣΗΣ.

ΑΙ ΑΘΗΝΑΙ

—

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 13)

Καὶ ὅμως ἐν τῇ σφαίρᾳ τῶν ἰδεῶν μᾶλλον ἢ ἐν τῇ ἐπιστήμῃ τῆς ὕλης κεῖται νῦν ἡ δόξα τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν Ἀθηνῶν. Διότι δὲ ὁ Σωκράτης καὶ ὁ Πλάτων κατέστησαν σφόδρα πραγματικὴν τὴν διάκρισιν μεταξὺ δικαίου καὶ ἀδίκου τὴν ὁποίαν οἱ σοφισταὶ προσεπάθουν ν' ἀποκρούσωσι καὶ ἀρνηθῶσιν διότι οἱ μεγάλοι αὐτῆς ποιηταὶ ἀνέπτυξαν τοσοῦτον εὐγενῶς τὴν αὐτὴν δεσπόζουσαν δύναμιν τοῦ ἠθικοῦ νόμου· καὶ διότι ταῦτα ἐγένοντο εἰς φιλολογικὰς συνθέσεις τόσον ἐντελεῖς καὶ ἁρμονικὰς ὅσον τὰ ἀ-